

[Indenrigsministeren.]

vedrørende de Forhandlinger, Bankerne og Sparekasserne havde, hvor man har sagt, at der forelaa Betingelser fra Bankernes Side — ikke til noget Medlem af Regeringen. Dernæst skal jeg sige, at det kan være rigtigt, som det ærede Medlem siger, at man maa have klaret sig, hvad det nu egentlig er, man diskuterer, og det, det ærede Medlem diskuterer, er altsaa Begivenhederne i 1935, og det er jeg for saa vidt tilfreds med, hvis deri skal ligge, at det ærede Medlem erkender, at i Sommeren 1934 og i Efteraaret 1934 kunde Konverteringen være ført igennem, da var det psykologiske Tidspunkt inde, altsaa det samme Tidspunkt, hvor Landstinget stemte Konverteringen ned. Der er ikke Tvivl om, at det Tidspunkt var det gunstigste, der overhovedet har været under hele denne Sags Forløb for Konverteringens Gennemførelse.

Det ærede Medlem siger, at han derimod taler om det Tidspunkt, da jeg havde samtlige Partiers Tilslutning til Lovforslagets Gennemførelse. Det ærede Medlem ved jo nok, hvad det drejede sig om. Det ærede Medlem ved, at i Folketingsudvalget havde Venstre og Det konservative Folkeparti nægtet at gaa med til de to Punkter i hele Konverteringssagen, som jeg hele Tiden havde fremhævet som de vigtigste, nemlig Spørgsmaalet om Indlaansrentens Højde og Spørgsmaalet om Indflydelse paa andre Anbringelsesmuligheder. Det nægtede man at gaa med til. Man kan bebrejde mig — og jeg skal ikke sige noget til det, hvis nogen føler Trang dertil —, at jeg ikke desto mindre indvilgede i at gaa til Pengeinstitutionerne med Spørgsmaalet, om de alligevel turde tage Risikoen. Jeg advarede Udvalget nok derimod. Man kan sige, at det var galt, jeg indvilgede i at gøre det, men det er lige haardt nok, at de, der har været afgørende for, at jeg ikke fik det Middel, jeg skulde have, bebrejder mig, at jeg gjorde det.

Med Hensyn til Tilslutningen i 1934 maa jeg sige til det ærede Medlem, at jeg ikke har sagt, at jeg havde Tilslutning fra Banker og Sparekasser. Det har jeg aldrig sagt. Jeg har aldrig omtalt Sparekasserne i denne Forbindelse, derimod har jeg talt om de københavnske Hovedbanker.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Krag har Ordet for en kort Bemærkning.

Krag: Der var under de Forhandlinger, som førtes i Juli 1934 og i Begyndelsen af

Januar 1935, ikke fra nogen Side, heller ikke fra Bankernes Side, stillet Krav om en yderligere Reduktion af Indlaansrenten ud over den, der allerede var gennemført i Henhold til Loven af Maj 1933. Derimod var der stillet en hel Række andre Betingelser, Betingelser med Hensyn til Indseende med Kreditforeningernes fremtidige Udlaan, Betingelser med Hensyn til Emissionen fra Statens Side af Statsgældsbeviser, som kunde vanskeliggøre Gennemførelsen af den paabegyndte Konvertering, at Regeringen og Lovgivningsmagten ikke maatte lægge Pres paa eller lovgive om Udlaansrenten, at der ikke maatte lægges nogen Særskat paa Bankerne, ej heller foretages Begrænsning i disses Udbytte — og Bankerne er, som bekendt, Aktieselskaber for de flestes Vedkommende —, at der ikke maatte indføres nogen Kupon- eller Udbytteskat, at der ikke maatte fremsættes eller vedtages Lovforslag om Tvangskonvertering eller tvungen Nedskrivning af Gæld, om vidtgaende Moratorium eller lignende, og at det i øvrigt var en absolut Forudsætning, at Regeringen og Nationalbanken ved Konsortiets Dannelse erklærede, at den nuværende Kronepolitik fremdeles vilde blive opretholdt. Det var Betingelserne, og i disse Betingelser foreligger intet om en yderligere Rentereduktion; og for øvrigt fremgaar det af de udvekslede Skrivelser i denne Sag, at Loven af Maj 1933 om Indlaansrenten i Banker og Sparekasser var Oppositionspartierne villige til at forlænge, naar det var Vilkaaret for Konverteringens Gennemførelse. Det er besynderligt, om den højtærede Minister ikke skulde kende, hvad hans Kolleger har faaet at vide denne Sag angaaende.

Indenrigsministeren (Dahlggaard): Disse saakaldte Betingelser, som det ærede Medlem her oplyser, har aldrig været forelagt Regeringen, og havde de været forelagt Regeringen, var de blevet afvist, selvfølgelig! Men det ærede Medlem kan gennemgaa hele denne Sags Historie fra Sommeren 1934 og se, at Hovedbankerne i København for at gaa ind i den Garanti, der da var Tale om, stillede som Betingelse en Mulighed for en yderligere Nedsættelse af Indlaansrenten.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagenes Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.